

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: Ing. J. **D.**, nar. X, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR** se sídlem Praha 1, nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.5.2010 č.j. 365/2010-160-SPR/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel, ze dne 4.5.2010 č.j. 365/2010-160-SPR/2, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, č.j. MHMP 258239/2010/Sla ze dne 19.3.2010, jímž byl uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, spáchaných porušením § 6 odst. 8 písm. a) a b) a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) tak, že dne 20.5.2009 v 21.22 hodin při řízení osobního automobilu tov. zn. VW Golf r.z. X, kdy po dálnici D11 v kilometru 60 směr Hradec Králové jel nedovolenou rychlostí 177 km/hod. (po odečtení největší přípustné odchylky měřicího zařízení 3 % km/hod.), ačkoli je v daném místě dovolena v souladu s ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. rychlost jízdy nejvýše 130 km/hod. a při kontrole nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci jím řízeného osobního automobilu. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě namítal nicotnost tohoto rozhodnutí z toho důvodu, že rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci, neboť mu nebylo doručeno. Dne 17.5.2010 bylo poštou vráceno žalovanému zpět s odůvodněním, že žalobce se na uvedení adresy v současné době nevyskytuje, protože je služebně v zahraničí, a zároveň byla sdělena i jeho zahraniční adresa, na kterou mu však rozhodnutí doručováno nebylo. Žalobci bylo uvedené rozhodnutí pouze oznámeno dne 11.6.2010 správním orgánem, opatřené doložkou nabytí právní moci dne 14.5.2010. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného prohlásil za nicotné, protože nebylo žalobci řádně doručeno, nenabývalo právní moci a dne 21.5.2010 došlo k prekluzi přestupku, o kterém bylo rozhodováno.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a uvedl, že ze spisové dokumentace vyplývá, že dne 4.6.2009 obdržel Městský úřad Kolín, odbor dopravy, od Policie ČR oznámení přestupku č.j. KRP-159/PŘPR-2009-FI, podle kterého byl žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o přestupcích a přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Podle údajů uvedených v oznámení o přestupku a připojené spisové dokumentace byla žalobci jakožto řidiči motorového vozidla tov. zn. VW Golf r.z. X dne 20.5.2009 ve 21.22 hodin na dálnici D11 na 60. kilometru ve směru na Hradec Králové naměřena Policií ČR rychlost jízdy 177 km/hod. (po odečtení tolerance), přičemž v daném úseku pozemní komunikace byla obecnou úpravou provozu povolena rychlost 130 km/hod. Při následné silniční kontrole nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Žalobce se k přestupku nevyjádřil a oznámení přestupku nepodepsal.

Městský úřad v Kolíně, odbor dopravy, jako správní orgán příslušný k řízení o přestupku vydal dne 15.7.2009 příkaz k uložení pokuty č.j. 580/09/Př-Ří, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání uvedených přestupků, kterých se dopustil porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a uložil mu za přestupek pokutu ve výši 3.900,- Kč. Proti uvedenému příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor.

Městský úřad Kolín, odbor dopravy, následně pokračoval v řízení o přestupku a předvolal žalobce k ústnímu jednání na 17.8.2009. Dne 13.8.2009 byla Městskému úřadu Kolín, odboru dopravy, doručena žalobcova omluva z nařízeného ústního jednání a žádost o postoupení projednání přestupku jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, konkrétně Magistrátu hl. m. Prahy. Městský úřad Kolín, odbor dopravy, uvedené žádosti vyhověl a dle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích věc postoupil Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků.

Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání nařízenému na 25.2.2010. Dne 24.2.2010 doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně omluvu z nařízeného jednání, ke které přiložil plnou moc k zastupování v řízení o přestupku udělenou Ing. O. T., CSc.

Správní orgán I. stupně neshledal žalobcovu omluvu jako náležitou a provedl ústní jednání v jeho nepřítomnosti i v nepřítomnosti zmocněnce. Dne 19.3.2010 vydal rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání uvedených přestupků a porušení povinností stanovených zákonem o silničním provozu a žalobci uložil za uvedené přestupky pokutu ve výši 3.500,- Kč a povinnost hradit náklady řízení v paušální částce 1.000,- Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání a jeho odvolání bylo předloženo žalovanému.

Žalovaný jako věcně příslušný odvolací správní orgán po předložení spisové dokumentace odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil rozhodnutím, které je napadeno žalobou.

K žalobcově návrhu na vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nicotné správní rozhodnutí je takové rozhodnutí, které trpí tak vážnou vadou, že to způsobuje jeho neexistenci již od samotného počátku. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je za nicotné rozhodnutí považováno rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Ve smyslu odst. 2 téhož paragrafu je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně fakticky neuskutečnitelným nebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Dle žalobce v předmětné věci netrpí rozhodnutí takovými vadami, jak je mají na mysli citovaná ustanovení správního řádu. Byť by námitky žalobce ohledně nedostatku doručení rozhodnutí byly důvodné, nezakládalo by to nicotnost rozhodnutí, neboť by se nejednalo o natolik intenzivní vadu, aby bylo možné usuzovat na neexistenci takového rozhodnutí.

K otázce, zda při doručování rozhodnutí bylo postupováno v souladu s ustanoveními správního řádu, která upravují doručování písemností fyzickým osobám, žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 4.5.2010. Doručováno bylo zástupci žalobce Ing. O. T., CSc. a vzhledem k tomu, že žalovaný měl pochybnosti o udělení plné moci, neboť na ní chybělo prohlášení zmocněnce, že plnou moc k zastupování přijímá, doručoval rozhodnutí také žalobci, a to na adresu, kterou žalobce sám uvedl a kde v průběhu celého správního řízení písemnosti přebíral.

Vzhledem k tomu, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal zástupce žalobce Ing. O. T., CSc., byla tímto úkonem vyjádřena vůle Ing. O. T., CSc. jednat v řízení jménem žalobce a od tohoto okamžiku byl jmenovaný považován za žalobcova zmocněnce. I přes určité popsání pochybnosti tak žalovaný neměl důvod nepovažovat Ing. O. T., CSc. za zmocněnce žalobce, a na základě toho mu také zaslal rozhodnutí o odvolání.

Ing. O. T., CSc. převzal rozhodnutí dne 12.5.2010. Dne 14.5.2010 byla žalovanému doručena písemnost Ing. O. T., CSc., k níž bylo připojeno doručené rozhodnutí, které Ing. O. T., CSc. vrátil s tím, že dne 15.4.2010 mu byla žalobcem odvolána plná moc pro žalobcovo zastupování a uvedl adresu v zahraničí, na které se žalobce zdržuje. K podání byla dále přiložena písemnost nazvaná „Odvolání zmocněnce“ ze dne 15.4.2010, v níž žalobce uvádí, že odvolává plnou moc danou Ing. O. T., CSc., neboť zastupování již není potřebné, protože se vrací dne 29.5.2010 ze zahraničí.

O skutečnosti, že plná moc k zastupování byla dne 15.4.2010 odvolána, se žalovaný dozvěděl až dne 14.5.2010. Do té doby bylo nutné hledět na Ing. O. T., CSc. jako na zmocněnce žalobce. Z žádného podání založeného ve spisové dokumentaci není patrné, že by v průběhu řízení, resp. v době doručování konečného rozhodnutí ve věci, došlo k ukončení zastoupení, tedy že by odvolání plné moci bylo oznámeno žalovanému. Z pohledu žalovaného byl žalobce v řízení zastoupen Ing. O. T., CSc. i dne 12.5.2010, kdy bylo rozhodnutí Ing. O. T., CSc. doručeno. Žalovaný je přesvědčen, že k oznámení žalobou napadeného rozhodnutí

došlo jeho doručením zmocněnci žalovaného dne 12.5.2010. Téhož dne nabylo rozhodnutí právní moci. Při zpracování tohoto vyjádření žalovaný zjistil, že na stejnopisech rozhodnutí došlo k chybnému vyznačení právní moci dne 14.5.2010. Na stejnopise založeném ve spisu bylo vyznačení právní moci opraveno a v souladu s § 75 správního řádu byla skutečnost chybného vyznačení právní moci sdělena správnímu orgánu I. stupně a žalovanému a bylo o tom učiněno oznámení veřejnou vyhláškou.

Žalovaný nad rámec uvedeného uvedl, že podle jeho názoru bylo i žalobci doručeno žalobou napadené rozhodnutí v souladu se správním řádem. Žalobce nebyl při doručování rozhodnutí zastižen, proto byla písemnost dne 5.5.2010 uložena na poště. Ve smyslu § 23 odst. 4 a 5 správního řádu byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno příslušné poučení. Dne 19.5.2010 byla nevyzvednutá zásilka vrácena žalovanému. V prohlášení v případě vrácení zásilky na zadní straně obálky byl jako důvod pro vrácení zásilky uvedeno, že novým uživatelem bytu V. S., bytem X, bylo dne 13.5.2010 odmítnuto převzetí zásilky a dle jeho sdělení adresát na adrese nebydlí. Zásilku žalovaný pokládá dle § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou uplynutím lhůty pro vyzvednutí. Žalovaný k tomu uvedl, že je nezbytné zohlednit funkci institutu doručování. Nejvyšší správní soud (NSS) např. v rozsudku ze dne 18.8.2005 č.j. 2 Afs 202/2004-43 dostupném na www.nssoud.cz uvedl, že „jakkoli totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými (v daném případě) vrchnostenským orgánem. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.“

Žalovaný uvedl, že nelze přehlédnout, že přístup žalobce vykazoval znaky jisté účelovosti. Tím je myšleno především odvolání plné moci pro zastupování, k němuž došlo dne 15.4.2010, ale žalovaný o tom byl informován až dne 14.5.2010 v souvislosti s vrácením písemnosti doručované zmocněnci. Až v tento den byla též žalovanému sdělena adresa pro doručování do zahraniční, na níž se měl žalobce údajně zdržovat. V odvolání plné moci žalobce uvedl, že zastupování již není potřebné, protože se vrací dne 29.5.2010 ze zahraničí. Je však evidentní, že se žalobce nenacházel v zahraničí až do uvedeného data, neboť dle údajů na doručence si dne 3.5.2010 na poště převzal sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 19.4.2010 č.j. 346468/2010/Sla, kterým byl vyrozumíván o tom, že jeho odvolání bylo předloženo odvolacímu orgánu. V důsledku dalšího obstrukčního jednání nebylo možné vložit nevyzvednutou písemnost do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. V uvedeném jednání žalobce lze spatřovat snahu vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek, neboť ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích by dne 20.5.2010 uplynula roční prekluzivní lhůta pro projednání přestupku.

Žalovaný závěrem uvedl, že se neztotožňuje s žalobcovým tvrzením, že rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.5.2010, kdy bylo prokazatelně doručeno zmocněnci žalobce Ing. O. T., CSc.

Žalovaný z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobu na vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí zamítl. Zároveň navrhl, aby soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili podle § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlas oba účastníci.

Soud vyšel z toho, že se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru nenabýlo právní moci a dne 21.5.2010 došlo k prekluzi přestupku, o kterém bylo rozhodováno.

Žalobce se domáhá vyslovení nicotnosti podle § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého je nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Z těchto důvodů vyslovuje nicotnost soud podle soudního řádu správního.

Soud při posouzení tohoto žalobního návrhu vyšel z obsahu správního spisu, jehož obsah byl podrobně rekapitulován žalovaným v podaném vyjádření. Žalobce se v podané žalobě domáhal vyslovení nicotnosti s ohledem na to, že rozhodnutí mu dle jeho názoru nebylo žalovaným doručeno. Soud při posouzení žalobcovy tvrzení vyšel z obsahu správního spisu, v němž je založena plná moc, kterou dne 12.2.2010 udělil Ing. O. T., CSc., nar. X, bytem X. Tuto plnou moc žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně dopisem ze dne 12.2.2010 doručeným tomuto orgánu dne 20.2.2010, v němž se omlouval z jednání nařízeného na 25.2.2010 s tím, že je t.č. mimo území republiky a jeho návrat se předpokládá v závěru měsíce června 2010.

Ve správním spise je dále založeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně s datem 14.4.2010 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 15.4.2010, které za žalobce podal jím zmocněný Ing. O. T., CSc.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.5.2010 č.j. 365/2010-160-SPR/2 bylo dle připojené doručky doručeno Ing. O. T., CSc. dle jeho podpisu dne 12.5.2010. Podle rozdělovníku bylo toto rozhodnutí doručováno i žalobci na adresu X. Žalobci pak bylo poštou oznámeno uložení zásilky dne 5.5.2010. Zásilka pak byla vrácena s tím, že dle sdělení nového uživatele bytu, V. Sl., adresát (žalobce) na uvedené adrese již nebydlí a jmenovaný V.S. uvedl novou žalobcovu adresu v zahraničí. Tuto novou zahraniční adresu sdělil správnímu orgánu II. stupně, t.j. žalovanému, i Ing. O. T., CSc. dopisem ze dne 12.5.2010, který byl doručen žalovanému dne 14.5.2010 s vrácením napadeného rozhodnutí i s odvoláním plné moci.

Soud při zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že v případě doručování žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, t.j. rozhodnutí ze dne 4.5.2010 č.j. 365/2010-160-SPR/2, postupoval žalovaný v souladu se zákonem. Dle názoru soudu žalovaný postupoval správně, když napadené rozhodnutí doručil žalobcovu zmocněnci. Obsahem správního spisu je plná moc tomuto zmocněnci žalobcem udělená. I když zmocněnec nepodepsal, že tuto plnou moci přijímá, následně ve správním řízení po doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně za žalobce jako jeho zmocněnec podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Z tohoto úkonu lze jednoznačně dovodit, že plnou moc přijal. Žalovanému, bylo

sděleno tímto zmocněncem podáním doručeným dne 14.5.2010, že žalobce jemu udělenou plnou moc odvolal dne 15.4.2010. Je třeba proto vycházet z toho, že žalovaný oprávněně do 14.5.2010 vycházel z toho, že žalobce je tímto zmocněncem zastoupen. Pokud pak napadené rozhodnutí bylo doručováno žalobcovu zmocněnci a tomu také dne 12.5.2010 doručeno, bylo postupováno v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Pokud bylo doručováno i žalobci, nemá toto doručení účinky pro běh lhůty.

Soud s ohledem na zjištěné skutečnosti dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo řádně doručeno dne 12.5.2010 a k tomuto dni nabylo právní moci. Soud se z těchto důvodů nezabýval otázkou, zda bylo řádně doručeno žalobci. Pokud by snad byl důvod zkoumat, zda bylo řádně doručeno v tomto případě přímo žalobci, přiklání se soud ke stanovisku, které zaujal žalovaný ve vyjádření k žalobě.

Soud z uvedených důvodů proto neshledal žalobcem tvrzenou nicotnost napadeného rozhodnutí. Žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se nedoručení žalobou napadeného rozhodnutí po jejich prověření nebyly shledány důvodnými. Z důvodů žalobcem tvrzených nebylo možno dospět k závěru, že by snad jím napadené rozhodnutí trpělo vadami, které by je činily zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným anebo že toto rozhodnutí trpí jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Soud z uvedených důvodů proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 27. prosince 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně